

Sygn. akt III KZ 45/16

POSTANOWIENIE

Dnia 25 sierpnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

w sprawie A. B.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 25 sierpnia 2016 r.,

jego zażalenia na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego
Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z dnia 6 czerwca 2016 r., sygn. akt II AKo 27/16

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania zakończony wyrokiem
Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 27 lutego 2015 r., sygn. akt XIII Ka 324/14

,

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

W dniu 20 grudnia 2015 r. A. B. złożył wniosek o wznowienie postępowania, zakończony wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 27 lutego 2015 r., sygn. akt XIII Ka 324/14 wraz z wnioskiem o wyznaczenie obrońcy z urzędu.

Przewodniczący Wydziału II Karnego Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, zarządzeniem z dnia 1 lutego 2016 r., wyznaczył dla niego obrońcę z urzędu w osobie adw. J. M. W., która w piśmie z dnia 15 lutego 2016 r. poinformowała jego oraz Sąd Apelacyjny w Gdańsku o stwierdzeniu braku podstaw do wniesienia wniosku o wznowienie postępowania w przedmiotowej sprawie. W związku z tym na mocy zarządzenia Przewodniczącego Wydziału II Karnego Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 22 lutego 2016 r. wezwano wnioskodawcę do uzupełnienia braku

formalnego wniosku o wznowienie postępowania poprzez jego sporządzenie i podpisanie przez adwokata. Wezwanie to doręczono mu w dniu 1 marca 2016 r. (k. 33), zaś pismem dnia 7 marca 2016 r., nadanym w urzędzie pocztowym w dniu 9 marca 2016 r. (k. 37) A. B. złożył wniosek o wyznaczenie kolejnego obrońcy z urzędu wskazując, że w jego przekonaniu adw. J. M. W. nienależycie wywiązała się ze swoich obowiązków.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku, postanowieniem z dnia 30 marca 2016 r., nie uwzględnił tego wniosku. Po zaskarżeniu tego postanowienia Sąd Apelacyjny w Gdańsku w dniu 4 maja 2016 r., utrzymał je w mocy. W związku z tym wnioskodawca został ponownie wezwany do uzupełnienia braku formalnego swego wniosku, (k. 52). Wezwanie to doręczono wnioskodawcy w dniu 16 maja 2016 r. (k. 54). Po bezskutecznej próbie zaskarżenia prawomocnego postanowienia z dnia 4 maja 2016 r. (k. 55- 57) A. B. w dniu 19 maja 2016 r. poinformował Sąd Apelacyjny w Gdańsku, że ustanowił obrońcę z wyboru w osobie adw. W. N. (k. 58), jednak nie dołączył stosownego pełnomocnictwa wraz z wnioskiem o wznowienie postępowania sporządzonym i podpisanym przez tego obrońcę.

W związku z tym Zastępca Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Gdańsku zarządzeniem z dnia 6 czerwca 2016 r. odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania.

To zarządzenie zostało zaskarżone przez A. B., który podniósł zarzut obrazy art. 120 § 2 k.p.k., wskazując, że ustanowił obrońcę w postępowaniu w osobie adw. W. N. oraz, że z uwagi na stan zdrowia, tj. dolegliwości związane z dną moczanową (podagrą), które uniemożliwiały mu chodzenie, nie mógł uzyskać zgody adwokata z wyboru na sporządzenie i podpisanie wniosku wznowieniowego. Wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przywrócenie terminu do złożenia wniosku o wznowienie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje. Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy zauważyć skarżącemu sprzeczność w argumentacji, albowiem z jednej strony wskazuje on na to, że ustanowił obrońcę z wyboru, z drugiej zaś podnosi, że z uwagi na dolegliwości związane z chorobą nie mógł uzyskać jego zgody na przyjęcie pełnomocnictwa. Oczywiste zaś jest, że samo

udzielenie pełnomocnictwa do prowadzenia sprawy nie jest wystarczające procesowego albowiem musi ono zostać przyjęte. Zresztą, wnioskodawca nie przedłożył jakiegokolwiek dokumentu poświadczającego fakt udzielenia" wskazanemu w piśmie z dnia 19 maja 2016 r. adwokatowi pełnomocnictwa do obrony w przedmiotowym postępowaniu wznowieniowym zaś na sądzie nie spoczywał obowiązek dokonywania ustaleń w tej mierze.

Ponadto skuteczne wniesienie przez obrońcę wniosku o wznowienie postępowania musiałoby nastąpić w oznaczonym 7-dniowym terminie (który upłynął w dniu 22 maja 2016 r.) a to nie nastąpiło. Tym samym zaskarżone zarządzenie zawiera oczywiście prawidłowe rozstrzygnięcie.

Podkreślenia wymaga tylko, że siedmiodniowy termin o którym mowa w art. 120 k.p.k. nie jest terminem zawitym i jako taki nie podlega przywróceniu (zob. postanowienia SN: z dnia 10 kwietnia 2006 r., IV KZ 13/06, OSNKW 2006, poz. 805, s. 425-426; z dnia 17 września 2008 r., III KZ 85/08, Prok. i Pr.-wkł. 2009, nr 1 poz. 16; z dnia 29 października 2010 r., III KZ 80/10, LEX nr 843575), a także to, że nic nie stoi na przeszkodzie wniesieniu przez skarżącego ponownego wniosku o wznowienie postępowania sporządzonego i podpisanego przez adwokata lub radcę prawnego.

Na marginesie natomiast należy zauważyć, że 7-dniowy termin do uzupełnienia braku formalnego wniosku o wznowieniu upłynął bezskutecznie już po pierwszym wezwaniu A. B. na mocy zarządzenia z dnia 22 lutego 2016 r., które doręczono mu w dniu 1 marca 2016 r. (k. 33). Dopiero bowiem w dniu 9 marca 2016 r. wnioskodawca nadał pismo, w którym domagał się wyznaczenia kolejnego obrońcy z urzędu. Chociaż wskazano na nim datę 7 marca 2016 r. (poniedziałek, k. 36), to data stempla pocztowego na kopercie nie pozostawia wątpliwości, że list nadano dopiero w dniu 9 marca 2016 r. (środa, k. 37). Trzeba też wytknąć Sądowi Apelacyjnemu, że w swych wezwaniach zawarł niepełne pouczenie, albowiem wskazał jedynie na możliwość sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania przez adwokata, nie zaś również przez radcę prawnego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

